

'Mamma, mag het raampje open?' Met haar kleine vingertjes sjort ze wat aan het hendeltje aan het rechterautoportier dat ervoor gemaakt is om het autoraampje in de deur te laten verdwijnen. De afgebladderde stukjes bekleding in de rest van de deur verraden dat het waarschijnlijk niet meer zo soepel gaat als ooit de bedoeling was. 'Mamma, hij wil niet!' Ze slaat haar armen over elkaar en trekt een pruillip, terwijl ze haar moeder met een schuine blik aankijkt. Als die niet terugkijkt, richt ze haar blik omlaag. Haar mondhoeken glijden als vanzelf weer omhoog, in hun natuurlijke positie, wanneer ze de paarse glitter op de rand van haar ringvinger ontdekt. 'Kijk mamma! Een glitter! Een paarse!' In een seconde verandert ze van terneergeslagen naar opgewekt, kinderlijk enthousiast met roze blosjes op haar wangen. De blonde pijpenkrul die voor haar ogen valt nu ze zo geconcentreerd naar beneden kijkt om de paarse glitter te observeren, blaast ze zacht weg. Op het moment dat ze haar handje voor haar moeders gezicht houdt, haar ringvinger als enige vinger trots vooruitgestoken als paradepaardje van de rest van haar vingers, hangt 'ie nog steeds voor haar gezicht. Ze giechelt. 'M'n haar kietelt me, mamma! Ziet u dat? Mijn haar wil ook glitters!'

De bedompte ruimte waar mijn oude Mini standaard in verandert zodra de temperaturen de 25 graden aantikken en ik er precies in rijd wanneer de zon ook nog eens op z'n hardst schijnt, wordt gevuld door de eigenwijze lach van mijn dochter. Ik geef haar een halfslachtige aai over haar hoofd, terwijl ik mijn ogen nog steeds op de weg houd gericht. En misschien een beetje op de display op de radio. De vermoedens die na het horen van de eerste drie tonen al bij me rezen worden nu officieel bevestigd. Natuurlijk herkende ik het goed. Ik probeer heel hard ergens anders aan te denken, het nummer niet te horen, of het in elk geval niet binnen te laten komen.

'Lieverd, wil jij het raampje even opdoen?' lijkt een mooie afleidingsmanoeuvre.

'Maar mamma... Ik zei net toch dat dat niet lukte, het raampje is stout,' antwoordt ze me. Ik kijk recht in haar groene ogen - zo vastberaden, zo mooi, zo vurig, vooral zo vol. Alles valt erin te zien. De teleurstelling dat ik haar net niet heb gehoord, de boosheid dat ze het raampje zelf niet open kon krijgen, het sprankje hoop als ze ziet dat ik me over haar heen buig. Ik draai het raampje voor de helft omlaag, tot het sterretje - dat er al in zit vanaf die keer dat we een ijsje haalden met mijn toen drie dagen oude Mini (en niemand wist hoe het er opeens in kon zitten, van plakkerige vingers kan het niet komen) - in de deur verdwijnt.

Ze klikt haar gordel los, gooit haar deur open en springt uit de auto zodra die eenmaal stil staat op de oprit. Haar roze zomerjurkje wordt even licht opgetild door een aangenaam briesje. 'Mamma, ik ga achterom hoor!' en ze zet haar sprintje naar de achtertuin in. In de achtertuin vindt ze stoepkrijt, zelfs nog een kleur meer dan ze vandaag op school heeft gebruikt. Met één beweging schopt ze haar schoentjes uit en laat ze zich in het gras vallen, haar benen opgetrokken onder zich. Als ze op de rand van het gras gaat zitten is haar arm net lang genoeg om de stoeptegels te kunnen bekrijten. De minuten verstrijken, eerst drie, dan tien, uiteindelijk misschien zelfs vierenveertig als ze daar zo zit, in de warme

zomerlucht met haar blote voeten in het gras en de fluitende vogels op de achtergrond.

Opeens kijkt ze op, op zoek naar haar moeder. Met moeite - haar benen slapen ondertussen - staat ze op en loopt ze het huis in. Ze vindt haar moeder aan de keukentafel. Haar handje legt ze op de bekende arm. 'Mamma, wilt u het zwembadje opzetten? En zullen we er dan samen in liggen?' vraagt ze, volledig overtuigd van haar eigen - plotselinge - idee.

Ik leg de brief die ik net aan het lezen was aan de kant. Als ik een blik naar buiten werp, zie ik de zon schijnen. Ik was bijna vergeten dat het zulk goed weer is. 'Natuurlijk, wat een goed idee!' antwoord ik. Ze loopt achter me aan als ik het zwembadje uit het tuinhuis haal en gaat achter me zitten op de voor haar veel te grote tuinstoel wanneer ik 'm oppomp. 'Weet jij nog waar je bikini ligt meisje? Dan mag je die wel vast even aandoen, leg je kleren maar gewoon op een hoopje op je stoel - dat ruimen we vanavond wel op.' Ik druk een kus op haar voorhoofd en kijk haar na terwijl ze de trap op racet.

Het badje is inmiddels gevuld en zet ik op het gras neer. Met de tuinslang onder mijn arm loop ik naar boven, waarna ik 'm op de badkamerkraan aansluit en via mijn open raam in het zwembadje laat uitkomen. Ik sta daar even, kijk uit over de huizen en de tuinen, de mensen die er wel of niet zitten. De strakblauwe lucht. De dag die zo hard zijn best doen om mooi te zijn.

Als ik mijn ogen even afwend, merk ik opeens dat ik 'm onbewust uit m'n sieradenkistje heb gepakt - onze trouwring. Mijn vingers trillen heftig op het moment dat ik het me realiseer en het goud glipt uit mijn handen. Verdwijnt in de vloerbedekking. Ik sluit mijn ogen en haal diep adem. Tril nog steeds.

Mijn mamma ligt naast me in het zwembadje. Het water is eigenlijk iets te koud, maar ik vind het al veel te lief dat ze het zo snel heeft opgezet. En misschien dat het nog wel wat warmer wordt door de zon. Terwijl ik wat ronddobber op mijn buik bekijk ik haar, mijn mamma. Ik vind haar roze bloemenbikini mooi. Zo eentje wil ik er later ook.

Ik hoor mijn favoriete vogel fluiten als ik haar aankijk.

'Het is een mooie dag, mamma.'